

JAMES AITCHESON

Kozervané království

Vyšehrad

JAMES
AITCHESON

**Hozervané
království**

JAMES AITCHESON

Kozervané království

VYŠEHRAĐ

Z anglického originálu *The Splintered Kingdom*
vydaného nakladatelstvím Arrow 2013
přeložila Petra Pachlová
Typografie Vladimír Verner
Odpovědná redaktorka Marie Válková
Redigovala Alena Snelling
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2017 jako svou 1578. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 220 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © James Aitcheson, 2012
First published as *The Splintered Kingdom* by Preface

Translation © Petra Pachlová, 2017

ISBN 978-80-7429-837-0

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Lauře

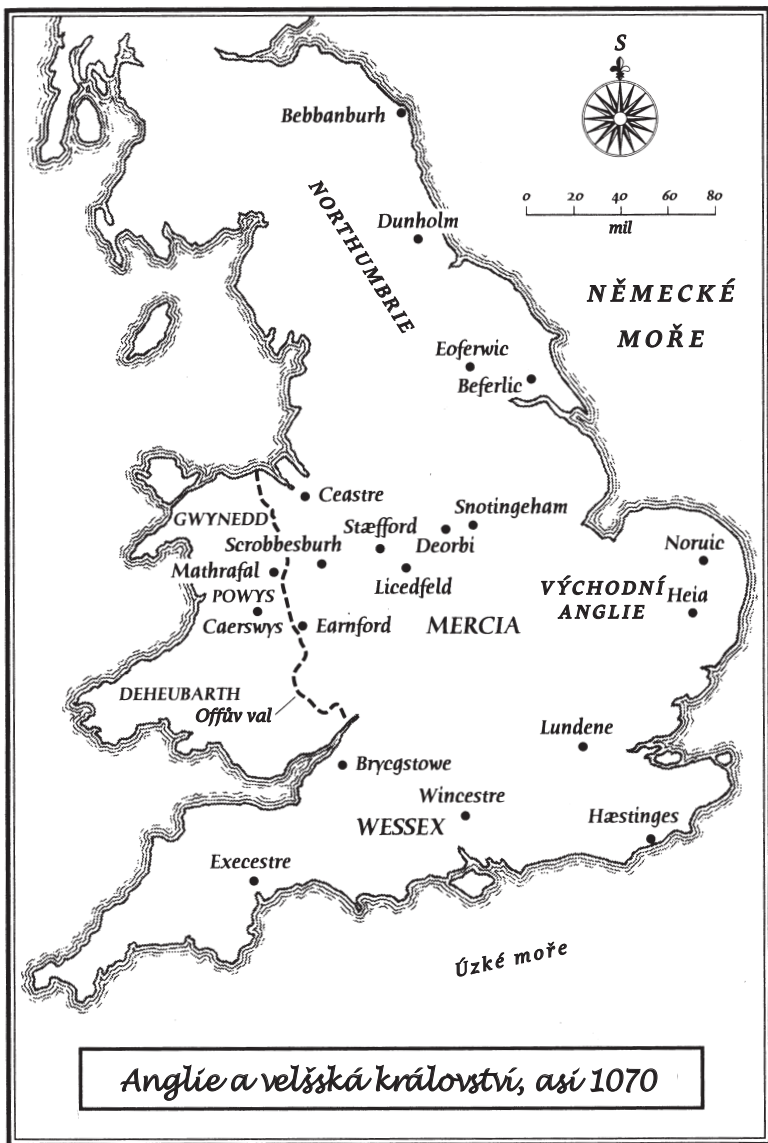
SEZNAM MÍSTNÍCH JMEN

V románu jsem se rozhodl používat pro zeměpisná místa jejich tehdejší jména, jak byla zaznamenána v listinách, kronikách a v *Knize posledního soudu* (1086). Nicméně hláskování těch jmen bylo zřídka jednotné a často vedle sebe existovalo mnoho variant, jako například pro město Eye v Suffolku, které se v tomto období přepisovalo jako Haia, Hea, Heye, Eia i ve tvaru, který jsem zvolil já – Heia. Pro místa na Britských ostrovech byly mým hlavním zdrojem *Slovník britských místních jmen – A Dictionary of British Place-Names* – (OUP: Oxford, 2003) sestavený A. D. Millsem a *Cambridgeský slovník anglických místních jmen – The Cambridge Dictionary of English Place-Names* – (CUP: Cambridge, 2004) sestavený Victorem Wattsem.

Alba	Skotsko
Amwythic	Shrewsbury, Shropshire (stará velština)
Bebbanburh	Bamburgh, Northumberland
Beferic	Beverley, East Riding of Yorkshire
Brycgstowe	Bristol
Caerswys	Caersŵs, Powys
Ceastre	Chester
Clastburh	Glasbury, Powys
Commines	Comines, Francie/Belgie
Cornualia	Cornwall
Defnascir	Devon

Deorbi	Derby
Dinant	Dinan, Francie
Dunholm	Durham
Dyflin	Dublin, Irsko
Earnford	u Bucknellu, Shropshire (fiktivní)
Eoferwic	York
Estrighoiel	Chepstow, Monmouthshire
Execestre	Exeter, Devon
Gand	Gent, Belgie
Glowecestre	Gloucester
Hæstinges	Hastings, Východní Sussex
Hafren	řeka Severn (stará velština)
Heia	Eye, Suffolk
Helderness	Holderness, East Riding of Yorkshire
Herefordscir	Herefordshire
Hul	řeka Hull
Humbre	Humber Estuary
Leomynster	Leominster, Herefordshire
Licedfeld	Lichfield, Staffordshire
Lincolia	Lincoln
Lindisse	Lindsey, Lincolnshire
Lundene	Londýn
Mathrafal	u Meifodu, Powys
Montgomeri	Sainte-Foy-de-Montgommery, Francie
Noruic	Norwich, Norfolk
Rencesvals	Roncesvalles, Španělsko
Rudum	Rouen, Francie
Saverna	řeka Severn (stará angličtina)
Scrobbesburh	Shrewsbury, Shropshire (stará angličtina)
Snotingeham	Nottingham
Stæfford	Stafford
Stratune	Church Stretton, Shropshire
Sudwerca	Southwark, Velký Londýn
Sumorsæte	Somerset
Suthfolc	Suffolk

Temes	řeka Temže
Use	řeka Ouse
Wæclinga Stræt	Watling Street, Velký Londýn
Westmynstre	Westminster, Velký Londýn
Wincestre	Winchester, Hampshire
Wirecestre	Worcester
Yr	řeka Aire

Anglie a velšská království, asi 1070

Kapitola první

Přišli s prvním světlem, kdy byla obloha na východě ještě šedivá, a dřív, než někdo v usedlosti procitl. Zemi opanovaly stíny: síň na pahorku i pole, která ho obklopovala, řeku a lesy a také velký val s příkopem táhnoucí se od moře k moři. A právě z těch stínů se vrhla na Earnford tlupa tuctu, možná nanejvýš třiceti, mužů s meči, noži a sekerami. Popravdě to nikdo nevěděl, protože než se nás probudilo dost a než jsme se ozbrojili a společně se jim mohli postavit, už se otočili a utíkali, vklouzli mezi stromy a vzali s sebou sedm dívek a žen z vesnice.

Za poslední měsíc to bylo třetí takové přepadení, které Velšané podnikli, a první, které se setkalo s úspěchem. Předtím se vždycky ozval varovný pokřik a my jsme se dokázali shromáždit včas, abychom je odrazili. Navzdory svým barbarským způsobům to byli podlí zbabělci a zřídka se rozhodli bojovat, pokud si nebyli jistí, že mají velkou početní převahu. Každou noc jsem důsledně stavěl muže na hlídku, jenže tentokrát určitě usnul, protože se neozvalo žádné varování, dokud se nespustil vířskot.

Nechali za sebou tři mrtvé muže spolu s jejich dobytkem a hromadu kouřících ruin tam, kde kdysi stály domy. A jak se rozjasňovalo nebe nad sídlem Earnford, mým novým domovem, byl jsem to já, Tancred z Dinantu, na koho se vesničané obrátili. Chtěli spravedlnost, chtěli pomstu, ale ze všeho nejvíc toužili po tom, aby se k nim v pořádku vrátily jejich

ženy. Jako jejich pán jsem měl povinnost je chránit, tak jsem svolal své rytíře – své věrné stoupence, své přísežné meče – a tolik mužů z vesnice, kolik se jich ke mně rozhodlo připojit. K opaskům jsme si připjali pochvy s meči a noži, nasadili si přilby, navlékli drátěné košile a kožené vesty a ti z nás, kteří měli koně, je připravili na výjezd. A s prvními slunečními paprsky, co se na východě přehouply přes kopec, jsme vyrazili pronásledovat muže, kteří se té ohavnosti dopustili.

Teď se však stíny zase prodlužovaly; den se už chýlil k večeru a my se nedostali o nic blíž k tomu, že bychom našli nájezdníky nebo ženy, které unesli. Pronásledovali jsme je přes klikatá údolí i lesy tak hustými a zarostlými křovinami, že bylo často obtížné najít jejich stopy, a navíc jsme zajeli mnoho mil do jejich země. Už jsem nepoznával obrysy kopců ani zákruty řek, dokonce jsem si byl jistý, že muži z vesnice, kteří byli se mnou, jsou na tom podobně. Většina z nich se nejspíš za celý život tak daleko od domova nikdy neodvážila.

„Jsou pryč,“ zamumlal Serlo, který jel po mém boku. „Za chvíli se setmí a pak už je nenajdeme.“

Byl to ten nejoddanější z mé družiny rytířů, jeden ze tří, kteří žili na mém sídle: postavu měl jako medvěd, paže mohutné a povahu prudkou. Rychlost neprojevoval ani v pohybu, ani v důvtipu, ale jen málokdo se mu mohl rovnat v síle, byl tedy tím pravým mužem, jehož jsem si přál mít v bitvě po boku.

Zpražil jsem ho pohledem; myslel jsem totiž na ty, kteří byli těsně za námi: tucet mužů a chlapců, co na nás spoléhali a jejichž ženám a sestrám hrozila ztráta cti, pokud ne dokonce i života, kdybychom neuspěli.

„Najdeme je,“ odpověděl jsem. „Nepronásledovali jsme ty zkurvysyny celý den, abychom to teď vzdali.“

Snažil jsem se, aby to znělo přesvědčivě, i když sám jsem pochyboval. Od rozbřesku jsme se nezastavili a celý den, který byl zatím z léta nejteplejší, jsme jeli a pochodovali. Přesto jsem stále neměl představu, jak blízko se nacházíme.

I takhle pozdě odpoledne slunce pánilo, vzduch byl horký a těžký jako před bouří. Ramena mě bolela pod tíhou zbroje, která se zdála spíš z olova než z ocele. To ráno jsme od sídla neujeli ještě ani míli a už jsem začal litovat, že jsem si ji vzal. Málem jsem se otočil, ale každá ztracená hodina byla hodina, ve které se nepřítel mohl dostat ještě dál, a tak jsem ji snášel, jak nejlépe jsem zvládal. Na kůži se mi lepila úplně propocená tunika i kabátec a pokaždé, když jsme zastavili, aby nás zbytek skupiny dostihl, musel jsem odhánět dotírající mouchy.

Podíval jsem se vzhůru po stezce k nahrbené, bytelné postavě Æddy, který se zastavil asi tak dvacet kroků před námi. Byl to můj podkoní, nejschopnější stopař v Earnfordu a snad na celém pomezí Anglie a Walesu. Spoléhal jsem na něj. V těchto končinách žil déle než většina ostatních a jen on věděl, kde jsme. Nebo jsem v to alespoň doufal.

Nesláblo jen mé přesvědčení, ale i to vesničanů. Jejich jazykem jsem příliš nevládl, ale to jsem ani nemusel, protože jsem všechno nejen viděl v jejich unavených očích, které klopile k nohám a cestě před sebou, ale taky jsem to vycítil z ticha, jak míli za míli postupovali namáhavě vpřed.

„Pane,“ zavolal Ædda. Skláněl se nad zemí a mával na mě.

Zamračil jsem se. Jestli ztratil stopu, nezbude nám nic jiného než se vrátit domů. Nejdřív se mi při tom pomyslení ulevilo, ale hned jsem se za to sám před sebou zastyděl. Kdybychom se domů vrátili bez žen, přišel bych o veškerou úctu, kterou jsem tak těžce získal. Slíbil jsem, že je najdeme, což byla z mé strany nejspíš pošetilost, ale stalo se a teď jsem byl tím slibem vázán.

„Co je?“ zeptal jsem se a sklouzl ze sedla. Při dopadu na zem se mi boty zabořily do měkké půdy. Kolem poledne chvíli přišlo a pod stromy byla zem ještě vlhká, takže otisky kopyt, které zanechali koně nepřátel, byly dobře vidět.

Ale to mi nechtěl ukázat. Místo toho držel v dlani bělavý předmět, dlouhý asi jako jeho prostředníček: hřeben vyrobený z paroží, ozdobený křížky a trojúhelníky nabarvenými rudě

a zeleně a na jednom konci malinké, sotva viditelné vyryté písmeno „H“.

Vzal jsem od něj hřebínek, převracel ho v prstech, abych ho prozkoumal, a nehtem jsem seškrábal trochu špíny z jeho zubů.

„Myslíš, že patří některé z žen?“ zeptal jsem se tiše.

„Komu jinému, pane?“ namítl Ædda. Ze všech anglických mužů a žen v Earnfordu byl jedním z mála, který uměl francouzsky. „Jsme hodinu od nejbližší vesnice.“

Zadíval se na mě svým jediným zdravým okem; to druhé prý před několika lety ztratil v bitvě. Tam, kde bývalo, zela jen ošklivá černá jizva. Pohled na něj opravdu vyváděl lidi z míry. Nejenže mu chybělo oko, na jedné straně obličeje byl ještě těžce popálený a kůži, která mu zbyla, měl bílou a zjizvenou. Navíc nebyl ani moc přátelský: snadno se nechal vyprovokovat, míval záchvaty vzteku a nebyl to typ člověka, kterého byste chtěli rozčítit. Ale zatímco se ho mnozí v Earnfordu báli, mně připadal celkem důvěryhodný, hlavně v porovnání s některými muži, po jejichž boku jsem během let bojoval.

Vážně jsem přikývl a opatrně uložil hřeben do váčku s penězi. Alespoň jsme byli na správné stopě. Ale jestli byl ztracený hřeben dobré, nebo špatné znamení, to jsem netušil.

„Jedeme dál!“ zavolal jsem na ostatní, když jsem se vrátil ke koni. Pocítil jsem nové odhodlání, vyhoupl jsem se do sedla a patami pobídl svého oře, aby se rozešel. „Jsme blízko.“

Stezka vedla vzhůru do prudkého svahu, a tak jsme museli sesednout a koně vést. Slunce bylo před námi, proto kdykoli vánek rozhrnul listy nad našimi hlavami, paprsky zlatého světla nás udeřily přímo do očí. V lese byl pořádný šum: ptáci štěbetali, jak se mezi stromy honili, a kolem obličeje mi poletoval a bzučel hmyz. A přesto jako by vládlo podivné ticho, protože tam nebyl nikdo kromě nás. Svrběla mě ruka, kterou svírám meč, prsty se mi zkroutily, jako bych držel jílec své zbraně. Lesy jsem nikdy neměl moc rád. Všechny směry vypadaly stejně, člověk se v nich snadno ztratil a mezi kapradím,

nízkými větvemi a padlými stromy byla spousta míst, kde se mohl schovávat nepřítel.

„Dávejte pozor,“ přikázal jsem Serlovi a svým dvěma dalším rytířům. Mladému Tuoldovi, dychtivému a snaživému, a Ponsovi, jehož pohled byl stejně ostrý a chladný jako ocel v jeho pochvě. Nebyli to zrovna ti nejopatrnější rytíři s meči, s jakými jsem se kdy setkal, a rozhodně to nebyli rození jezdcí, ale dohromady tvořili působivou skupinku válečníků. Ačkoli jsem je znal jen rok, svěřil jsem jim svůj život. Složili mi přísahu, slíbili, že mi budou sloužit, a tak jsme byli spojení a naše osudy nerozlučně provázané.

Slunce na nebi kleslo a stíny se prodloužily, jak se oranžové světlo šikmo prodíralo mezi kmeny. Doma vesničané jistě přemýšleli, kde jsme a vrátíme-li se na noc. V dálce se ozvala sova, její lov právě začínal. V duchu jsem se začal ptát, jestli se dá něco získat tím, budeme-li pokračovat, když se Tuold, který byl přede mnou, náhle zastavil.

„Co se děje?“ chtěl jsem vědět.

Nepodíval se mi do očí, ale upíral pohled do dálky, někam po naší pravici. „Přišlo mi, že něco slyším.“

„Zase se ti něco zdálo, štěně,“ odbyl ho Pons. „Nejspíš to byl jen vítr.“

„Nebo jelen,“ přidal se Serlo.

„Nebyl to žádný vítr...“ začal Tuold.

„Ticho.“ Zvedl jsem ruku, abych ho přerušil. „Poslouchejte.“

Vždycky jsem měl za to, že mám dobrý sluch, ale Tuold ho měl ještě lepší; když říkal, že něco slyšel, většinou měl pravdu. V pouhých osmnácti to byl jen o málo víc než chlapec, ale až měl za sebou málo bitev, i tak byl obratný bojovník a co mu chybělo na zkušenosti, rozhodně doháněl ctižádostí.

Stál jsem strnule, ruku na boku koně, a ani jsem nedýchal. Nejdřív nebylo slyšet nic, jen ticho. Vzduch se ani nehnu a poprvé ten den utichli ptáci. Chtěl jsem rozkázat, že půjdeme dál, když to přišlo: hlas, nebo možná víc než jeden, a taky smích, slabý, ale neklamný. Jak daleko a jakým směrem, bylo těžké

odhadnout. Stromy zvuk podivně zkreslují. Ať jsem se snažil sebevíc, skrz podrost jsem neviděl nic, ačkoli jsem odhadoval, že to nemůže být víc než pár stovek kroků daleko.

„Slyšíte?“ zašeptal Tuold.

Cítil jsem, jak se mi rozbušilo srdce. Pochopitelně jsem nevěděl, jestli to jsou opravdu ti muži, které pronásledujeme, ale poprvé po mnoha hodinách jsme zachytili nějakou známku jiných lidí. Hlasy se znovu ozvaly; kousek severně, pomyslel jsem si, na kopci.

„Zůstaň tu s ostatními, dokud nedám signál,“ přikázal jsem Æddovi.

Mlčky přikývl. Ujistil jsem se, že mám pás s mečem pořádně připevněný, mávl jsem na své rytíře, aby mě následovali, a sešel ze stezky směrem k hlasům. Celý napjatý jsem se shýbl, abych se vyhnul nízkým větvím, a razil si cestu kapradím. Moc dobře jsem věděl, že nesmíme vydat žádný zvuk, a tak jsem si neustále připomínal, abych zpomalil, abych byl opatrný a nešlápl na spadané větve nebo něco jiného, co by nás mohlo prozradit.

Pokračovali jsme vzhůru svahem. Postupně byly hlasy zřetelnější. Jejich řeč nepatřila k žádné, kterou bych znal: ani k francouzštině, ani bretonštině, ani latině. Ani to neznělo jako angličtina podle toho, co jsem se z toho jazyka naučil, pokud to nebylo nějaké nářečí, které jsem ještě neslyšel.

Konečně jsem zahlédl pohyb. Asi dvacet kroků před námi se stromy rozestupovaly a obklopovaly paseku, uprostřed níž kolem slabě kouřícího ohně seděla skupina mužů. Zastavil jsem se na místě, kde nám přes cestu ležel padlý strom, přikrčil jsem se za něj a dal znamení ostatním, aby udělali totéž. Položil jsem jednu ruku na jeho zvrásnělou, odlupující se kůru a druhou na jílec meče. Ucítil jsem pach vlhké půdy.

„Co teď?“ zašeptal Serlo.

Bylo jich víc, než jsem si myslel, přinejmenším tucet, a já nepochyboval, že tam jsou další, které jsem ze své výhodné pozice ještě nezhlédl. Většina mužů měla husté kníry stejně

jako téměř všichni na tomhle ostrově, ačkoli brady nosili hladce oholené a vlasy kolem uší krátce zastřižené. Všichni chodili v kalhotách volného střihu, které měli Velšané rádi. Jeden, co stál, měl přes záda přehozenou sekeru a viděl jsem i jejich kulaté štíty opřené o stromy na okraji paseky. Byli to tedy válečníci. Jenže přes větve a se sluncem, co mi svítilo do očí, jsem sotva spatřil něco víc.

„Musíme se dostat blíž,“ řekl jsem.

„Blíž?“ ozval se Pons hlasitě. Zapomněl, že má mluvit tiše, ale okamžitě si chybu uvědomil a zatvářil se rozpačitě.

Probodl jsem ho pohledem a přiložil si prst na ústa. Beze slova jsem vstal a začal paseku obcházet. Pomaličku jsem se přibližoval k okraji stromů. Na vzdáleném konci jsem spatřil stany Velšanů postavené v hrubém kruhu, nedaleko se jim tiše pásli koně a uprostřed bylo sedm žen. Seděly na zemi, hlavy skloněné, zápěstí svázaná za zády provazem.

Našli jsme je. Trvalo to celý den – jako bychom je pronásledovali přes polovinu ostrova – ale dokázali jsme to.

Ještě jsme však nemohli slavit, protože nejtěžší část nás čekala. A srdce se mi sevřelo, protože když jsem se rozhlédl po mýtině, napočítal jsem ne méně než šestnáct Velšanů. Příliš mnoho na to, abychom riskovali otevřený boj, obzvláště když jen hrstka z nás věděla, jak pořádně držet zbraň. A tak pokud jsme je chtěli přemoci, zbývalo nám jediné – překvapit je.

Ohlédl jsem se na cestu, kterou jsme přišli, ale zbytek naší družiny nebyl vidět. Obrátil jsem se na Turola. „Běž,“ přikázal jsem mu. „Řekni Æddovi, ať přivede ostatní.“

Přikývl, vydal se dolů svahem a brzy zmizel v podrostu.

„Teď počkáme,“ řekl jsem a přikrčil se k zemi. Snažil jsem se skoro nehýbat, i když se nezdálo, že by nějaký z Velšanů držel stráž. Někteří popíjeli z kožených lahví, zatímco jiní si čistili zuby zelenými výhonky lísky nebo si je drhli kousky vlněného hadru. Všichni Velšani pečlivě dbali o svůj vzhled a víc než čím jiným byli posedlí svými zuby. Tu a tam se některý z nich ohlédl přes rameno na ženy nebo vstal od ohně,

aby zkontroloval koně. Většina si odepjala opasky s meči a položila si kopí na zem: to bych svým mužům nikdy nedovolil, ale nám to mohlo poskytnout šanci, kterou jsme potřebovali. Jenže proč by si vlastně měli myslet, že budou mít potíže? Bezpochyby byli přesvědčení, že jsme pronásledováni vzdali už dávno, a to byla jejich chyba.

Rozhlédl jsem se a pátral po muži, který by mohl být jejich vůdce. Nebylo to snadné, protože všichni byli oblečení podobně; žádný z nich neměl zbroj a jen u pár z nich se dalo odhadnout, že vlastní přilby. Ale pak se ten se sekerou otočil a já zahlédl tlustý stříbrný řetěz kolem krku a zlatý prsten hrdě zářící na ruce, jíž se drží štít. Nějaká tekutina, asi pivo, mu kapala z potřísněného kníru. Ten bude první, kterého zabiju.

„Už jdou,“ zamumlal Serlo.

Vzhlédl jsem a viděl, že se Tuold vrací. Za ním byl Ædda se zbytkem naší družiny, všichni pěkně v řadě za sebou. Zafal jsem zuby a modlil se, aby byli potichu, protože nás mohl prozradit i ten sebenepatrnější zvuk. Ale vzduch plnil smích Velšanů a zdálo se, že nic neslyší. Jeden po druhém se vesničaná za mnou shromáždili: čtrnáct kopí k našim čtyřem mečům. Doufal jsem, že to bude dost.

Tuold se přikrčil vedle mě. „Jaký máme plán?“

„Mohli bychom je napadnout ze dvou stran, lapit je uprostřed,“ navrhl Serlo.

Zavrtěl jsem hlavou. To by vyžadovalo víc mužů, než jsme měli, a navíc to chtělo čas. Čím déle se budeme připravovat, tím je pravděpodobnější, že se prozradíme.

„Půjdeme všichni najednou,“ řekl jsem tak, aby mě všichni moji muži slyšeli. „My čtyři útok povedeme a v první vlně jich zabijeme tolik, kolik zvládneme. Než si stihnou uvědomit, co se děje, s trochou štěstí už získáme převahu.“

Nebyl to příliš důmyslný plán, ale nic lepšího mě nenapadlo. A jak se zdálo, ani nikoho dalšího, protože nikdo nic nenamítl.

Tytéž příkazy jsem vydal i Æddovi, který je tlumočil svým krajanům jejich jazykem, jen co se kolem něj shlukli.

Na zádech mi na dlouhém popruhu visel štít. Přetáhl jsem si ho přes rameno a levou rukou pevně sevřel kožené úchyty, zároveň jsem si upravil přilbu, aby mi nánosník pohodlně seděl.

Mezi námi a nepřitelem bylo asi dvacet kroků: území, které budeme muset rychle přeběhnout, abychom neztratili výhodu překvapení. Nepochyboval jsem, že je to možné, protože oni budou muset vstát a popadnout zbraně, než budou moct začít bojovat. Ale musíme si vybrat ten pravý okamžik, kdy bude nepřítel nejméně ve střehu...

„Hild,“ ozval se za mnou jeden z vesničanů. Byl to Lyfing, syn mlynáře, asi patnáctiletý, obvykle nevrlý mladík s vlasy jako sláma. Vstal a zdálo se, že chce vyrazit kupředu, tak jsem ho popadl za rameno a zároveň mu druhou ruku přitiskl na pusu, aby přestal mluvit.

„Ticho,“ zasyčel jsem. „Ještě ne.“

Snažil se se mnou prát, ale byl jsem mnohem silnější, tak to brzy vzdal. Ædda klukovi zamumlal něco do ucha – asi pro něj překládá, odhadl jsem. Podíval jsem se na nepřátele a doufal, že nás žádný z nich nezaslechl, a právě tehdy jsem uviděl, co Lyfinga trápí. Rudovlasý Velšan vstal od ohně a vydal se ke kroužku žen. Chtěl z něj jednu z těch mladších vytáhnout na nohy. Tak to musela být Hild. Poznal jsem ji, protože ona a Lyfing spolu v Earnfordu často trávili čas, i když až do té chvíle jsem nedokázal říct, která z dívek to je. Rozpustily se jí vlasy a ječela, jak kolem sebe kopala. Násilník jako by si to užíval, protože se zubil od ucha k uchu. Padla na kolena, ale schytala za to políček, takže jsem znovu musel sevřít chlapcovo rameno, abych ho zadržel.

Jedna starší žena přispěchala Hild na pomoc, vrhla se na Velšana, i když měla svázané ruce, a zdálo se, že se ho snaží kousnout, ale on ji odstrčil, až padla obličejem na zem, což vyvolalo smích jeho přátel, kteří se teď obrátili, aby viděli, co se děje. Všichni se pošklebovali a pokřikovali jistě nějaké urážky na ženy, jako by to byla hra. Hild se po zádech snažila odplazit pryč. Rozesmátý zrzoun ji nakopl do boku, až se schoulila.

„Hild,“ ozval se znovu Lyfing, najednou se mi vytrhl a vrhl se vpřed. „Hild!“

„Lyfingu...“ začal jsem, ale bylo pozdě, abych ho zastavil. S nadávkami jsem vyskočil a tasil meč, až ocel zazvonila. „Teď!“ vykřikl jsem.

Jako jeden muž jsme vyletěli ze stínů lesa, horda Francouzů a Angličanů ve společné věci, s kopími, noži a všemi možnými ostřími zvednutými k nebi, jež zářila ve večerním slunci.

„Zabijte je,“ zařval jsem. „Zabijte je!“

Na obličejích nepřátel jsem spatřil překvapené výrazy a zaplavil mě příval radosti, protože jsem věděl, že tohle bude rychlé. Viděl jsem jejich vůdce, toho se sekerou, jak stojí proti mně, příliš zaskočený, aby tasil zbraň nebo se jen pohnul. V mžiku jsem byl u něj, proklál ho mečem a ještě jím v jeho břiše zakroutil. Byl mrtvý dřív, než mu došlo, co se stalo. Z rány se mu vyvalila krev a rudě zbarvila trávu. Sotva jsem vytáhl meč z mrtvého těla, už jsem se otáčel a dělal si místo na ruku se zbraní, a jak vstal další, aby mě napadl, řal jsem ho ze strany do obličeje a on se s výkřikem skácel.

Ostatní se rychle sbírali, chápali se zbraní, které se válely po zemi, ale bylo pozdě. Zmocnil se mě bitevní klid a každé bodnutí, každé seknutí zažité dlouhými hodinami tréninku jako by přišlo čistě instinktivně. Další mě napadl, ale byl to útok zoufalého muže a já se snadno dostal z jeho dosahu, než jsem mu zleva zasadil ránu přes ramena a krk. Kolem mě nastala jatka. Meče a kopí se stříbřitě blýskaly; ocel zvonila o ocel a vzduch naplnil zápach čerstvě vyhřezlých vnitřností. Pět nepřátel leželo mrtvých nebo zraněných, zatímco jen jeden z našich mužů, pokud jsem viděl, utržil nějaké rány.

„Za svatého Audona a krále Guillauma,“ zakřičel jsem. „Za Normandii, za Earnford a za Anglii!“

Po pravici jsem zahlédl záblesk hrotu kopí a otočil se právě včas, protože se na mě řítit další nepřítel. Zvedl jsem štít, abych odrazil jeho ránu. Sklouzla po puklici a otrásla mi

ramenem, ale než se útočník stihl sebrat k dalšímu útoku, přitočil jsem se k němu v okamžiku, kdy hledal ztracenou rovnováhu, a poslal ho jednou ranou k zemi, až mu zbraň vypadla ze sevření. Stál jsem nad ním a tehdy jsem si všiml jeho rudých vlasů. Zadíval se mi do očí, ale jen na chvíli. Neměl čas ani vykřiknout, než jsem mu zarazil meč mezi žebra rovnou do srdce.

Zapátral jsem kolem po své další oběti, ale jak jsme nepřítele zatlačili dál, nikdo poblíž tam nebyl, ani přítel, ani nepřítel. Nikdo kromě dívky Hild, která klečela vedle jedné mrtvoly, upřeně na mě hleděla a vytřeštěné oči jí plavaly v slzách. Na tváři i šatech měla krev a na okamžik mě to zmátlo, než jsem shlédl na tělo a viděl, že je to Lyfing. Oči měl zavřené a tuniku nasáklou rudou krví tam, kde mu na hrudi zela velká rána, bezpochyby od toho rudovlasého.

„Je mi to líto,“ řekl jsem Hild, i když ta slova pro ni nic neznamenala. Měl jsem Lyfinga ochránit, pomyslel jsem si, ochránit ho před ním samotným. Měl jsem vědět, že se nejdřív pokusí zachránit svou ženu; na jeho místě bych udělal totéž.

Neměl jsem však čas o tom přemýšlet, boj totiž ještě neskončil. Za ohništěm se koně, vyděšené hlukem, vzpínali a tahali za provazy, kterými byli přivázaní ke stromům, a chtěli se osvobodit. A panika se šířila i mezi samotnými Velšany, protože viděli, že jejich vůdce a několik druhů padlo, a netoužili zemřít jako další. Někteří se snažili uprchnout. Ty pronásledoval Serlo s většinou vesničanů. Jiní bojovali dál a dali přednost hrdinské smrti, ale nemohli se rovnat trénovaným bojovníkům, jako byli Pons a Tuold, a brzy padli skosení k zemi. Zbylo jich tedy jen šest, seskupili se do kroužku zády k sobě a kopí drželi před sebou. Ale nás bylo hodně a jich málo a muselo jim být jasné, že se ocitli v beznadějně situaci. Vyměnili si pohledy a pak všichni odhodili zbraně.

Nechal jsem je nastoupit do řady a kleknout na kolena, zatímco vesničané pospíchali za svými ženami, rozvázali jim

pouta a pevně je objali. Ani ne před hodinou se jistě vzdávali naděje, že je ještě někdy uvidí, přesto se teď shledali. Sotva jsem si dokázal představit, jak se jim ulevilo.

Pons kývl k těm, kteří se vzdali. „Co s nimi uděláme?“

Postupně jsem všechny přejel pohledem a v jejich očích jsem viděl strach. Ale dnes zabili několik mých mužů a neměl jsem chuť být milosrdný.

„Nech to na mně,“ řekl jsem a pak jsem se obrátil na Velšany: „Mluví někdo z vás francouzsky?“

Zprvu nikdo neodpověděl a já chtěl větu zopakovat anglicky, když se jeden ozval. Je z nich asi nejmladší, tak ve věku Lyfinga, pomyslel jsem si: vychrtlý mladík se zplihlými vlasy. Nejspíš to byla jeho první výprava.

„Já... já ano,“ vymáčkl ze sebe roztreseně.

Rázně jsem k němu popošel, až mi zbroj při každém kroku cinkala, a postavil jsem se nad něj. „Komu sloužíte?“

Upíral oči k zemi. „Rhiwallonu ap Cynfynovi, pane.“

„Rhiwallonu?“ zopakoval jsem. To jméno už jsem zaslechl; byl nejpřednější mezi velšskými princí, kteří v této oblasti za valem vládli. Pochopitelně jsem slyšel, že se nazývá králem, i když v těchto končinách bylo sotva co, čím by se mohl chlubit král. Až dosud jsem ale nehovořil s nikým, kdo ho doopravdy znal. „On vás poslal?“

Kluk opatrně přikývl, jako by si nebyl jistý, jestli odpověděl správně, nebo ne.

„Vzali jste něco, co vám nepatřilo,“ řekl jsem pomalu, aby mi rozuměl. „Smrt tvých druhů je cena, kterou za to platíte.“

Přikývl, ale dál mlčel. Na někoho tak mladého se dobře ovládal, vždyť dvakrát tak staří muži by se sesypali.

„Vrať se ke svému pánu a pověz mu, že jste neuspěli. Pověz mu, co se tady stalo, a zmiň jméno Tancreda z Dinantu. Když budeš mít štěstí, ušetří tvůj život, stejně jako jsem to udělal já. Rozumíš?“

„Ano, pane.“ Viděl jsem, jak se chlapci v krku udělala boule, když polkl, ale nepohnul se.

„Tak běž,“ vybídl jsem ho. „Nebo si to ještě rozmyslím.“

Vyškrábal se na nohy, na chvílku zaváhal a podíval se po svých krajanech. Ostří zbraní mých mužů jim mířilo na záda, hlavy měli skloněné a mlčeli. Určitě si uvědomil, že by ho čekal stejný osud jako je, kdyby se dál zdržoval, tak se rozběhl přes paseku na západ do skomírajícího světla, do hloubi lesa. Zvedl jsem ruku k Serlovi a Æddovi, aby věděli, že ho mají nechat jít, pak jsem šel prohlédnout mrtvolky rozeseté na pasece. Chtěl jsem zjistit, jestli u sebe nemají něco cenného.

„Co ti ostatní?“ zavolal na mě Pons. „Vezmeme je zpátky k nám?“

Zadíval jsem se na Hild, která svírala Lyfingovo ochablé tělo a po tvářích jí stékaly slzy. Pomyslel jsem na všechny muže v Earnfordu, jejichž život byl přerván na počátku toho dne, a taky na jejich rodiny, které pro ně truchlí. Nezasloužili si zemřít.

A věděl jsem, co je třeba udělat.

„Zabijte je,“ řekl jsem a ani jsem se neotočil. „Zabijte je všechny.“

Byli to válečníci stejně jako my a jako takoví čelili smrti důstojně. Přesto když přišel jejich konec, křičeli stejně, jako by tak učinili jiní lidé, a já doufal, že kluk, který utíkal zpátky ke svému pánu, ten křik uslyší a pochopí, jaké měl štěstí.